एवं प्रवृत्तो यदुपालभेत वै धनमाचार्य्याय तदनुप्रयच्छेत् । स तां वृत्तिं बहुगुणामेवमेति गुरोः पुत्रे भवति च वृत्तिरेषा ।
एवं वसन्सर्व्वतो वर्द्धतीह बह्वन् पुत्रांल्लभते च प्रतिष्ठां । वर्षन्ति चास्मै प्रदिशो दिशश्च वसन्त्यस्मिन् ब्रह्मचर्य्ये जनाश्च ।

एतेन ब्रह्मचर्य्येण देवा देवत्वमाप्नुवन् । ऋषयश्च महाभागा ब्रह्मलोकं मनीषिणः ।
गन्धर्व्वाणामनेनैव रूपमप्सरसामभूत् । एतेन ब्रह्मचर्य्येण सूर्य्योऽप्यङ्गाय जायते ।
आकाङ्क्षार्थस्य संयोगाद्रसभेदार्थिनामिव । एवं ह्येतत्समाज्ञाय तादृग्भावं गता इमे । १००५

य आश्रेयत्पावयेच्चापि राजन्सर्व्वं शरीरं तपसा तप्यमानः । एतेन वै बाल्यमभ्येति विद्वान् मृत्युन्तथा स जयत्यन्तकाले ।
अन्तवतः क्षत्रिय ते जयन्ति लोकान्जनाः कर्म्मणा निर्म्मलेन । ब्रह्मैव विद्वांस्तेन चाभ्येति सर्व्वं नान्यः पन्था अयनाय विद्यते ।
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ आभाति शुक्लमिव लोहितमिवाथो कृष्णमथाञ्जनं काद्रवं वा । सद्ब्रह्मणः पश्यति योऽत्र विद्वान्कथं रूपं तदमृतमक्षरं पदं ।

॥ सनत्सुजात उवाच ॥ आभाति शुक्लमिव लोहितमिवाथो कृष्णमाथसमर्कवर्णं । न पृथिव्यां तिष्ठति नान्तरिक्षे नैतत् समुद्रे सलिलं बिभर्त्ति ।

न तारकासु नच विद्युदाश्रितं नचाब्धेषु दृश्यते रूपमस्य । नचापि वायौ नच देवतासु नैतच्चन्द्रे दृश्यते नोत सूर्य्ये । १०१०
नवच्च तन्नयजुःषु नाप्यथर्व्वसु न दृश्यते वै विमलेषु सामसु । रथन्तरे वार्हद्रथे वाऽपि राजन्महाव्रतेनैव दृश्येद्ध्रुवं तत् ।
अपारणीयं तमसः परस्तात्तदन्तकोऽप्येति विनाशकाले । अणीयोरूपं चुरधारयासमं महच्च रूपं तदे पर्व्वतेभ्यः ।
सा प्रतिष्ठा तदमृतं लोकास्तद्ब्रह्म तद्यशः । भूतानि जज्ञिरे तस्मात्प्रलयं यान्ति तत्र हि ।
अनामयं तन्महदुद्यतं यशो वाचो विकारं कवयो वदन्ति । यस्मिन्जगत्सर्व्वमिदं प्रतिष्ठितं ये तद्विदुरमृतास्ते भवन्ति ।

इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि सनत्सुजातपर्व्वणि सनत्सुजातवाक्ये त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४३ ॥

॥ सनत्सुजात उवाच ॥ शोकः क्रोधश्च लोभश्च कामो मानः परासुता । ईर्ष्या मोहो विचित्सा च कृपाऽसूया जुगुप्सता । १०१५

द्वादशैते महादोषा मनुष्यप्राणनाशनाः ।
एकैकमेते राजेन्द्र मनुष्यान्पर्य्युपासते । यैराविष्टो नरः पापं मूढसंज्ञो व्यवस्यति ।
स्पृहयालुरयः परुषो वदान्यः क्रोधं बिभ्रन्मनसा वै विकत्थी । नृशंसधर्म्माः षडिमे जना वै प्राप्यार्थं नोत सभाजयन्ते ।
सम्भोगसम्विद्विषमोऽतिमानी दत्त्वा विकत्थी कृपणो दुर्ब्बलश्च । बहुप्रशंसी वनिताद्विट् सदैव सदैवोक्ताः पापशीलानृशंसाः ।
धर्म्मश्च सत्यञ्च तपो दमश्च अमात्सर्य्यं ह्रीस्तितिक्षाऽनसूया । दानं श्रुतञ्चैव धृतिः क्षमा च महाव्रता द्वादश ब्राह्मणस्य । १०२०
यो नैतेभ्यः प्रच्यवेद्द्वादशभ्यः सर्व्वामपीमां पृथिवीं स जिग्यात् । त्रिभिर्द्वाभ्यामेकतो वार्धितो यो नास्य स्वमस्तीति च वेदितव्यं ।

दमस्त्यागोऽथाप्रमाद इत्येतेष्वमृतं स्थितं । एतानि ब्रह्ममुख्यानां ब्राह्मणानां मनीषिणां ।
सदाऽसदा परीवादो ब्राह्मणस्य न शस्यते । नरकप्रतिष्ठास्ते स्युर्य एवं कुर्व्वते जनाः ।
मदोऽष्टादशदोषः स स्यात्पुरा योऽप्रकीर्त्तितः । लोकेदंश्च प्रातिकुल्यमभ्यसूया मृषावचः ।
कामक्रोधौ पारुष्यं परिवादोऽथ पैशुनं । अर्थहानिर्व्विवादश्च मात्सर्य्यं प्राणिपीडनं । १०२५
ईर्ष्या मोदो ऽतिवादश्च संज्ञानाशोऽभ्यसूयिता । तस्मात्प्राज्ञो न माद्येत सदा ह्येतद्विगर्हितं ।

सौहृदे वै षड्गुणा वेदितव्याः प्रिये हृष्यन्त्यप्रिये च व्यथन्ते । स्वादात्मनः सुहितं याचते यो ददात्ययाच्यमपि देयं खलु स्यात् ।